

KINEK MONDASZ ENGEM?

Makovei János

Kinek mondasz engem,
Te a milliók között?
Itt, hol minden szenny
É földre költözött.
Kinek mondasz engem,
Életed kinek vall?
Megdicsőülés hegye,
Vagy golgotai ravatal,
Hol újra megfeszítesz
Kényed, kedveden,
Hulljon újra vérem a
Szennyes köveken?

Kinek mondasz engem
elhagyott szenvedőt?
Ha ezren kiáltják feléd
„Tagadd meg őt!”
Kinek mondasz engem
Az olajfák hegyén?
Szavad szórja az átkot,
„Nem ismerem én!”
Kinek mondasz engem
A kigúnyolt királyt,
Ha a tömeg megvetően
Bűnhődést kiált.

Kinek mondasz engem, ha
Velem vagy egyedül.
Ha Péteri szíved értem oly’
Buzgón felhevül?
És kinek mondasz engem, ha
Meglát szelíd szemem.
Kinek mondasz hát, mondd
És felelj most nekem.

*

Én Uram, én Istenem!

Te vagy a milliók között
A megvetett,
Te vagy a megdicsőült
Nagy Király.
Te vagy a kínpadra vont
És elhagyott.
Te vagy a kigúnyolt én
Értem szenvedő,
Te vagy az engem váró
Szelíd szemű,
Hűtlenségem ellenére is
Örökké hú.
Te vagy! Te vagy! Te a
Mégfeszített Istenfia.
Erő, hatalom!
Biztos üdvöm! Kinek
Értem kellett meghalnia.

Budapest 1961. március 5.

Forrás: www.keresztenydalok.hu